

Μην κοιτάξεις κάτω

Δημήτρης Κωνσταντινίδης

Έχω στη μνήμη μου πεντακάθαρη μία χειμωνιάτικη νύχτα στο πάρκο. Είναι πολύ αργά και γυρίζουμε με μία παρέα από ένα απαίσιο πάρτι. Πρέπει να είμαι γύρω στα δεκαεπτά και με βλέπω να περπατάω μέσα σε μία αραιά ομίχλη που σε κάποια σημεία πυκνώνει και μοιάζει να περιτυλίγει τα δέντρα σαν να είναι η ανάσα τους που έχει παγώσει αιωρούμενη στο ανελέητο ψύχος.

Βλέπω τα γελοία μου ρούχα, το δερμάτινο τζάκετ με τα μεγάλα φερμουάρ, το τζιν γιλέκο με τα ραφτά, και τα μακριά μαλλιά. Μας βλέπω να πεθαίνουμε στο γέλιο από κάποιο αστείο, τα μάγουλα μας να πονάνε από την ευτυχία και το κρύο. Αλλά αυτό που θυμάμαι ξεκάθαρα δεν είναι το αστείο, ή το γέλιο, ή καν τα πρόσωπα των φίλων μου –τα περισσότερα εκ των οποίων έχει τώρα σχεδόν ολότελα ξεθωριάσει ο χρόνος. Αυτό που θυμάμαι είναι ξαφνικά να με κυριεύει ένα αίσθημα ότι μπορώ να κάνω τα πάντα. Ένιωσα ότι μπορούσα να κάνω απίστευτα πράγματα αρκεί να βάλω όλα μου τα δυνατά. Ήταν σαν να είχα γιγάντια φτερά να χτυπούν και να με οδηγούν μέσα στην καταιγίδα. Ήταν σαν ένα πουλί που είχε απελευθερωθεί και πέταγε προς το φως.

Μα τώρα καμιά φορά δε βλέπω τόσο καλά. Το βάρβαρο φως με τύφλωσε. Τα φτερά με κάναν να πετάξω τόσο γρήγορα που μου κόπηκε η ανάσα και το μόνο που πέρναγε από το μυαλό μου ήταν *μην κοιτάξεις κάτω, μην κοιτάξεις κάτω –έτσι δε θα δεις τον κίνδυνο και δε θα φοβηθείς.*

Τώρα μου λένε ότι είμαι αξιέπαινος που έφυγα και τα κατάφερα όλα μόνος μου χωρίς καμία βοήθεια. Μου λένε ότι είμαι πολύ θαρραλέος και τους αφήνω να το πιστεύουν. Μα δεν ήμουν. Απλά δεν κοίταξα κάτω.